

ham for sig selv. Medens nu Elsie græd i sit Bærelse over Blomsterne, stod Janet ved Beien foran deres Huus; hendes mørke Dine lynede, hendes Kinder glødede og hun stampede i Brede med Føden. Hun saae meget smukt ud: hendes korte Overlæbe var bøiet lidt opad og hendes smukt formede Hoved kastede tilbage. Det tænkte ogsaa Mr. Roscoe, idet han hurtigt red hen til det Sted, hvor hun stod. Rødmen blev stærkere i hendes Kinder, da hun saae ham, og hendes store Dine bleve blidere, medens et venligt Smil spillede om hendes yndige Mund.

„Mr. Roscoe!“ udbød hun, idet de gave hinanden Haanden, „i hvilken Anledning kommer De? Min Søster sagde mig, at hun for et Dieblit siden havde seet Dem.“

„Ganske sandt,“ svarede han med et Smil, „og jeg var taabelig nok til at glemme at give hende denne Billet til Deres Moder; jeg red altsaa tilbage for at aflevere den. Min Moder agter at give et Val den fireogtyvende i denne Maaned, som er min Fødselsdag, og hun strev strag til Mrs. Frazer, for at De ikke skulde tage imod nogen anden Indbydelse. Det er idag først den anden, saa jeg haaber det er betimeligt nok.“

„Jeg takker Dem, jeg er overbevist om, at vi ikke have lovet os ud den Dag,“ svarede Janet. „Hvor det er smukt af Lady Roscoe, at gjøre sig saa megen Uleilighed!“

„O! det var ingen Uleilighed,“ gjensvarede den unge Mand, idet han bøiede sig ned for at rette paa sin Stigboile. „Jeg skulde netop denne Vej og tilbød mig at overbringe Billetten; men nu maa jeg afsted; thi jeg skal spise til Middag hos Officererne i Aftown.“

Mr. Roscoe læstede Hatten, kastede et beundrende Blik paa det elselige Ansigt, som stod for ham, og gav sin Hest Sporerne. Janet saae Blikket og var altsaa godt drevet i saadanne Sager til ikke at opfatte det rigtigt.

„Endnu ikke din, Miss Elsie,“ mumlede hun triumpherende, „og aldrig skal han blive det, hvis jeg ellers kjender Noget til Skjønhedens Magt over Mændene. Han glemte altsaa at aflevere Billetten . . . han maa have været meget optaget, men jeg skal nok passe paa, at de ikke mødes saaledes oftere.“

Hun vendte langsomt tilbage og gik ind i Huset. Mrs. Frazer og Elsie vare i Dagligstuen; den Sidste iværk med at sætte de Blomster, hun havde faaet, i den store Vase paa Bordet; thi hun havde besluttet, at hendes Søster ikke skulde troe, at hun fatte Pris paa dem fordi de vare en Gave af Mr. Roscoe.

„Her er en Billet fra Lady Roscoe, Moder; det er en Indbydelse til et Val der den fireogtyvende,“ sagde Janet ligegyldigt. „Mr. Roscoe bragte den netop i dette Dieblit.“

„Det undrer mig, at han ikke gav Dig den, Elsie, da han gav Dig Blomsterne,“ bemærkede Mrs. Frazer, idet hun aabnede den.

„Nei, nei, Moder, det var altsaa godt et Paastud til at komme igjen,“ sagde Janet med en let Latter, som bragte Elsies Hjerte til at staa hurtigere, og hun var glad over at Skumringen skjulte hendes brændende Kinder. „Han magede det saa, at hun fik Blomsterne; men han glemte klogeligen Billetten, indtil det var for seent,“ vedblev Janet. „Nu vel, det lykkedes ham; jeg haaber altsaa, at han er tilfreds.“

Janet forlod Bærelset, idet hun ligegyldigt nynnede en Arie, veltilfreds med hvad hun havde udrettet.

Da Mr. Roscoe traadte ind i Dagligstuen den paafølgende Dag, kort før Krofosten, vidste Janet neppe, om hun skulde være fortrydelig eller tilfreds. Han havde søvet i Aftown Natten før, sagde han, og vilde nu paa Hjemveien see ind til dem, for at medtage Mrs. Frazers Svar paa Moderens Billet, og saaledes spare dem Uleiligheden at sende det.

En ringere Undskyldning af En, der stod i saa høj Gunst hos Generalen og hans Kone, som Edmund Roscoe, vilde have været tilstrækkelig, og han blev naturligvis anmodet om at blive og deeltage i Maaltidet. Elsie var ikke i Bærelset da han kom, og da han saae sig om efter hende, faldt hans Blik paa Blomsterne i Vasen; dette Syn bragte ham til at rødme og at see lidt fortrydelig ud. Han havde haabet, at Elsie vilde have forbeholdt sig dem til sit eget Bærelse, hvilket vistnok ogsaa havde været hendes Hensigt for Janet's stikende Ord. Virkningen af de omtalte Ord var synlig nok i det kolde, afmaalte Væsen, med hvilket Elsie hilste ham, da hun kom ind, og Janet lagde med Tilfredshed Mærke dertil; men hun var ikke slet saa tilfreds med det lette Rosenfjer, som steg op i hendes Søsters Kinder, og gav hende et usædvanligt smukt Udseende.

Da Maaltidet var tilende, paastod den gamle General, at de skulde have et Spil Croquet, og Janet begyndte at indsee, at hendes Taktil ikke havde været slet saa heldig, som hun havde haabet. Elsies tilbageholdne Væsen og tydelige Stræben efter at undgaa Mr. Roscoe tjente tværtimod til at opagge ham, og bringe ham til at være mere end sædvanligt opmærksom; Janet var nærved at stampe i Jorden af Forbittrelse og Værgelse, da hun bemærkede de virkelige elskovsfulde Blikke, som den unge Mand tilkastede hendes Søster, og hans ivrige Forsøg af hendes Kugle, kun for at rive hende ud af hendes fuldkomment ligegyldige Væsen.

De spillede til seent paa Dagen, og derpaa steg Edmund Roscoe, ihvorvel meget nødt, tilhæst. Han søgte forgivees at faae talt nogle Ord i Centrum med Elsie, førend han tog bort; men hun følte ingen Tilbøielighed til at være ham behjælpelig, og Janet havde besluttet at forhindre ham deri; han red altsaa tankfuld bort, efter temmelig længe at have trykket Elsies Haand, hvilket imod hendes Villie bragte hendes Kinder til at blusse.

Janet gik derpaa ind i sit Bærelse, aflaaede Døren og kastede sig paa Sengen. „Han elsker hende!“ udbød hun lidenskabeligt, medens hendes Ansigt glødede og blussede af Forbittrelse. „Det er lykkedes den rolige, blege, lille Tingest, uden den ringeste Anstrengelse, medens jeg med al min Skjønhed er bleven overset. Men nei, endnu ikke! jeg vil først kæmpe en ordentlig Dyst, og hun skal ikke saa let staae mig af Markten. Om jeg endog ikke vinder ham, skal hun alligevel miste ham, saasandt jeg hedder Janet Frazer!“

Trods det tiltagende Mørke vandrede Elsie omkring i Haven, opfyldt af de mest modstridende Følelser. Ethvert Ord, ethvert Blik af Mr. Roscoe i Løbet af Dagen, havde forkommet hende at vidne om hans Kjærlighed til hende; men Janet's rædsomme Ord ringede ideligt for hendes Øren.

„Han koketterer kun med mig,“ gjentog hun atter og atter ved sig selv. „Han bryder sig i Virkeligheden ikke om mig, og dog, hvor høit elsker jeg ham ikke! Jeg føler, at jeg elsker ham, og han ser det, som Janet siger; men han skal ikke længere see det. Han skal ikke lee ad mig. Jeg vil blive koldere og koldere, for hver Gang jeg træffer sammen med ham. O! jeg vilde ønske, at jeg aldrig havde seet ham!“ hulkede den stakkels Pige, idet hun lænede sig mod et Piletræ, som heldede ud over Søen, og presede Hænderne mod sin værende Pande.

Da Elsie ikke var istand til at synes ligegyldigt, og ikke vilde vise sine sande Følelser, undgik hun Dag for Dag omhyggeligt Mr. Roscoe, idet hun hjorte smaa Loure med sin Moder, eller spadserede med sin Fader. Leilighedsvis mødte hun ham; men naar hun var med Forældrene, var hun let istand til at undgaae alt Andet, end Høvedsløst at give ham Haanden, og hun kunde ikke afholde sig fra at sukke, naar hun følte et Glimt af Tilfredshed ved hans varme Haandtryk og hans mørke Dines ivrige og spørgende Blikke — hine flinende, klare Dine, som begyndte at antage et bekymret, alvorligt Udseende, hvilket hun ikke vilde opdagte.

Janet mødte atter Mr. Roscoe; hendes Vandring fandt rigtignok nu hyppigere i Retningen mod Elms end hidtil. Elsies Hjerte sank da hun hørte, hvorledes han den ene Dag efter den anden vandrede hjem med Janet; men hun vidste ikke, at den væsentligste Marsag dertil var, at han muligen kunde høre Elsies Raavn, eller see hende ved Indfjærligheden, naar han forlod Janet. Nei, Elsie vidste intet deraf, og det stakkels Barns Hjerte blev svagt og sygt, da hun mere og mere følte sig overbevist om, at han kun havde haft sin Morstab med hende, medens han i Virkeligheden elskede hendes smukke Søster.

Den fireogtyvende nærmede sig, og Elsies Taarer randt, naar hun tænkte paa den Glæde, hun vilde have følt derved, medens hun endnu nærmede den Tank, at Mr. Roscoe elskede hende. Undertiden havde hun i Sinde ikke at tage med til Ballet, men saa turde hun ikke imodgaae Forældrenes skjærlige Spørgsmaal; hun frygtede allerede for at de maatte lægge Mærke til hendes blege Kinder og tungsindige Dine, og hun stræbte ivrigt at glemme sit forrige Væsen.

Nogle faa Dage før Ballet kom Mr. Roscoe med en anden Billet fra sin Moder, hvori hun indbød dem alle til at tilbringe Natten efter Ballet paa Elms, hvis Mrs. Frazer frygtede for den lange Retour ovenpaa Dandsen. Elsie og Janet vare begge i Dagligstuen, da han blev meldt, den Første iværk med at spille de blide, drømmende Melodier, som hun holdt saa meget af; men hun reiste sig hurtigt, da han traadte ind og boiede sig over Rødestolen, for at ordne Moderne og for at skjule den dybe Rødme, som farvede hendes Kinder. Den svandt snart og hun var bleg som Døden, da hun roligt rakte ham Haanden. Mr. Roscoe vendte sig med et undertrykt Suk bort fra hendes kolde, ligegyldige Smil, og hans Dine hvilede med Glæde paa Janet's elselige Ansigt, hvis Skjønhed forhoiedes ved hendes røde Kinder og lykkelige Smil. Uvilkkaarligt antog hans Stemme en varmere Tone, da han tiltalte hende; med et saaret Hjerte bemærkede Elsie Forandringen, og tilbød at bringe sin Moder Billetten.

Med Alvor fulgte Mr. Roscoes Blik Elsie, idet hun forlod Bærelset, og efter nogle faa Minutters Tausshed sagde han tankfuld: „Deres Søster seer ikke rigtig godt ud, Miss Frazer, og heller ikke lykkelig.“

Janet knugede sin Pande tæt sammen og hendes Hjerte slog hurtigt, men hun svarede ligegyldigt: „Nei, hun er just ikke meget lykkelig for Dieblisset. Det er en Kjærlighedshistorie, og da hun er saa ung, græmmer hun sig derover. Jeg tør nok svare for, at det vil rette sig naar de komme sammen.“

Mr. Roscoe studsede, men sagde Intet, og da Mrs. Frazer traadte ind i Stuen med Svaret paa hans Moders Billet, uden at Elsie fulgte med, tog han hurtigt bort.

O! Janet, Janet, hvor langt havde Skjæbne og Værgjerrighed ført Dig fra enhver skærlig og blid Kærlighed! Hun saae ikke Mr. Roscoe i flere Dage, og en urolig Kærlighed bemægtigede sig hende. Havde han i sit feilslagne Haab og i sin Sorg forladt Stedet? Men nei, det kunde han ikke, da det netop var for hans Skyld, at Moderen gav dette Val. Nu vel, lad Historien virke i nogle Dage, saa vil han bedre lade sig lede efter hendes Villie.

Endelig kom den fireogtyvende. Om Eftermiddagen gik Janet i stor Sindsbevægelse henad Beien til Elms, mere af Vane end i Haab om at møde Mr. Roscoe; men hendes Hjerte slog hurtigt da hun hørte en Hest komme travende, og hun gjenkjendte hans Kastaniebrune. Paa dens Ryg sad dog kun en Ridsknekt; men Janet fik Blik paa en Boufet, han holdt i Haanden, og standsede ham.

„Skal Du hen til Generalens?“ spurgte hun, saa roligt som hendes bankende Hjerte tillod.

„Ja,“ svarede han og tog til Hatten; „jeg skulde levere Miss Frazer disse Blomster.“

„Meget vel, jeg skal tage dem med,“ sagde Janet, idet hun rakte Haanden ud efter Blomsterne og en Billet, som han viste hende; uden Mistanke gav han hende begge Dele og red sin Vej.

Kraftløs og svimlende af Sindsbevægelse blev Janet staaende: thi Billetten var til Elsie, og hun vidste kun altsaa godt, at den indeholdt Tilintetgjørelsen af hele hendes Haab. Hendes Planer vare mislykkede, og Mr. Roscoe havde strevet for at erfare sin Skjebne. Elsie vilde med Glæde tage ham, og han . . .

Janet borede Hælen ned i Jorden, betænkte sig et Secund, og aabnede da Billetten. Hendes Dine løb hurtigt over Indholdet, og hun læste den tilende; men de første Ord vare hende nok.

„Elsie, kjære Elsie!“ saaledes lød den, „tilgiv at jeg henvender mig til Dem paa denne Maade; men jeg ved neppe hvad jeg skriver. Dette kan jeg ikke udholde længere. Jeg elsker Dem inderligt, trofast, og jeg havde haabet at see den Dag oprinde, da jeg skulde være saa lykkelig at kalde Dem min Kone; men jeg kan ikke fatte den Forandring, som er foregaaet med Dem i de sidste tre Uger. Har jeg paa nogen som helst Maade fornærmet Dem? Maa jeg retfærdiggjøre mig i Aften? Jeg har fordrifet mig til at sende Dem nogle Blomster, fjøndt de sidste bleve behandlet med saa megen Ligegyldighed. Sid jeg turde haabe, at De vilde bære dem i Aften; men i alle Tilfælde beder jeg Dem om den første Vals, for at jeg kan høre min Dom af Deres egne Læber.“

Vestandigt Deres Edmund Roscoe.

Og Dette var til Elsie! Denne Aften vilde altsaa see hende som Edmund Roscoes Forlovede, den tilkommende Herferinde paa Elms, og den rigeste Baronets Kone i hele Ørøsfabet. Aldrig, aldrig!

Janet sendte Billetten og begav sig paa Hjemveien. Elsie mødte hende, da hun gik igennem Forværelset, og hun følte en bitter Smerte, da hendes Blik faldt paa Blomsterne.

„Saa Mr. Roscoe,“ sagde Janet ganske roligt, som Svar paa Søsterens Blik, „til Ballet i Aften; men jeg tager dem ikke med. De ere til altsaa stor Uleilighed og for gode til at visne i de kvalme Bærelser. Jeg vil give ham en ekstra Dans til Tak for dem,“ saaledes sluttede hun sin Tale og gik videre. (Fortætt.)

Bladtinger.

— Den i Finland herskende Hvingersnod er som bekendt forfærdelig, og paa mange Steder, selv hos vore flestviggste Brødre, er der begyndt Indsamlinger for at lindre den; og ogsaa her er i disse Dage en Comtee traadt sammen for at modtage Bidrag i denne Anledning. Naar vi nu henlede Opmærksomheden derpaa, antage vi, at dette ogsaa hos vort Blads Læsere vil finde en velvillig Modtagelse, saa meget mere som vi just i denne Tid have givet dem Leilighed til at fornøge Bekjendtskabet med dette Land.

— I det russiske Nige ere Præstestaldene paa Landet hidtil gaaede i Arv ikke blot til Son, men ogsaa til Svigersøn, naar Præsten kun havde kvindelig Afkom, hvoraf naturligvis fulgte, at Præsten i de fleste Tilfælde kun var Bonde. Denne Uskik har Regeringen nu ophævet, og for Fremtiden skulle de dygtigste Candidater sættes til at beklæde de ledige Stald — saaledes lyder idetmindste Anordningen.

Hædersgave til Proprietair Nicolai Ahlmann.

Afvigte Mars 12te Februar valgtes Proprietair Nicolai Ahlmann i Augustenborg til Deputeret paa den nordtydske Rigsdag. Hans Hærd paa denne Tillidspost har forlangt givet ham Krav paa alle Danstels Ugtelse og Taknemmelighed, men da dette ikke var hans Valgere i Slensborg By og Amt nok, og da de ønskede at vise ham deres Erfjændtlighed ved et synligt Minde, sloge Hattige og Nige sig sammen og tilvebragte ved et betydeligt Antal smaa Bidrag Midlerne til at anskaffe et Drikkehorn, som Marsdagen efter Herr Ahlmanns Valg overrakktes ham ved en Deputation, bestaaende